

Iubit popor al lui Dumnezeu din Moldova,

Suntem spre sfarsitul anului 2009. A fost un an greu pentru toti, iar pentru unii dintre semenii nostri chiar foarte greu. Multi dintre confrati si-au pierdut locurile de munca, altii au ramas indatorati la banci, pierzandu-si casele si alte bunuri. Drama plecarilor la munca in strainatate a continuat sa faca victime in numeroase familii. Despartirile dintre sotii s-au inmultit spre disperarea copiilor. O anumita stare de neliniste s-a strecurat in sufletele multora. Aceasta a fost, in general, atmosfera care a dominat viata noastra si a celor din jur in anul care tocmai se incheie. Apropierea sarbatorilor legate de Nasterea Domnului, Anul Nou si Boboteaza aduce, parca, o anumita relaxare. Cel putin la suprafata lucrurilor o anumita stare de optimism se face simtita. Ce se intampla in adancul sufletului, singur Dumnezeu cunoaste. Din pricina contextului dificil care defineste viata omului de un anumit timp incoace se observa la multi o anumita predispozitie spre deznadejde. Tristetea, resemnarea, plictiseala isi fac loc tot mai mult in sufletele multora.

In aceasta ambianta incarcata de tensiune apar la usa preotul cu icoana sau un grup de colindatori. Are vreun rost venirea lor in casa mea, ma intreb? Ce poate sa-mi spuna preotul? Pot, oare, colindatorii sa-mi ofere ceea ce-mi lipseste, sa-mi raspunda la atatea nelinisti pe care le simt? Nasterea Ta, Hristoase, Dumnezeu nostru, rasarit-a lumii lumina cunoastintei, rosteste preotul in casa crestinului. Iar colindatorii explica: La Betleem Maria/ In sarac locas / Lang-acel oras / A nascut pe Mesia./ Pe Fiul Cel din vecie / Ce L-a trimis Tatal mie, / Sa se nasca si sa creasca / Sa ne mantuiasca .

Din imnul Nasterii rostit de preot si din mesajul colindatorilor, omul afla ca acum 2009 ani Dumnezeu a coborat pe pamant, a locuit printre oameni, le-a cunoscut durerea si a luat asupra Sa povara pacatelor lor. Oameni obisnuiti, precum pastorii, si intelepti de seama, precum magii, au trait atunci un eveniment exceptional: a avut loc intalnirea lor cu Dumnezeu. Pastorii traiau greu. Pamantul arid din jurul Betleemului intretinea cu dificultate turma de oi, care, la randul ei, constituia izvor de hrana pentru familiile lor numeroase. Grija pentru hrana pruncilor, impozitele cerute de ocupantul roman, luptele interne din sanul propriului popor, libertinajul moral al societatii vremii faceau nesigura, trista si grea viata oamenilor obisnuiti ai acelor timpuri. Magii de la Rasarit erau oameni bogati, dar nelinistiti in sufletul lor. Un imens gol se instalase inlauntrul lor. Cautau cu disperare adevarul si nu-l gaseau. Iubiti credinciosi, observam ca viata pastorilor din Betleem si a inteleptilor magi din Rasarit se aseamana uimitor de mult cu viata romanilor de azi. Omul sarac se framanta pentru painea copiilor pe care n-o are sau nu o are la nivelul asteptarilor sale din ce in ce mai mari. Cel bogat se simte tot mai amenintat de criza, de nemulțumirea celor din jur, iar multi dintre cei cu multa carte traiesc tot mai adanc drama singuratatii, a golului launtric, a nedescoperirii sensului vietii.

Glasul ingerilor a vestit pastorilor la Betleem ca S-a nascut Mantuitor Hristos Domnul si, prin aceasta, viata lor s-a schimbat. Nu mai considerau saracia si pozitia lor umila in societate ca un blestem, ca o nesansa a vietii lor. Steaua a aratat inteleptilor magi drumul catre Betleem. Intalnirea cu Hristos la Betleem aduce bogatiilor magi lumina cunoasterii Adevarului. Simt ca Hristos este Adevarul, ca Adevarul ii face liberi. Spre casa lor se intorc pe alta cale. Venisera pe drumul zbuciumului launtric, al indoielilor de tot felul, al framantarii traite intens la fiecare pas. Se intorc la casa lor pe drumul bucuriei ce o daruieste aflarea Adevarului, pe drumul certitudinii ca Hristos este Lumina lumii, Calea, Adevarul si Viata. Pastorii de altadata au ascultat glasul ingerilor: Slava intru cei de sus lui Dumnezeu si pe pamant pace, intre oameni bunavoire! Magii au urmat directia indicata de stea si au inteles rostul existentei lor. Are, oare, romanul de azi, fie el om obisnuit sau responsabil in viata eco-nomica ori politica a tarii, sau intelectual de clasa, taria, curajul, smerenia sa asculte glasul Scripturii, al Sfantilor Parinti, sa urmeze drumul aratat de Biserica? In lume necazuri veti avea, dar indrazniti. Eu am biruit lumea. Veniti la Mine toti cei osteniti si impovarati si Eu va voi odihni pe voi, zice Hristos. Sa nu fim robii unor sperante desarte spune Sfantul Ioan Gura de Aur, caci speranta noastra (Hristos) este sigura si nemiscata. Toata faptura..., zice cantarea Bisericii, lauda pe Cuvantul (Hristos), Cel ce S-a smerit si-L slaveste cu frica; stricata fiind, dar tot nadajduieste. De multe ori omul nu se deschide spre Dumnezeu si spre Biserica Lui, din cauza preamultelor sale pacate si a ceea ce se intampla in jurul sau.

Impovarat de pacate, omul se crede nevrednic de iertarea lui Dumnezeu si cade in cea mai cumplita boala: deznadejdea. Sfantii Parinti marturisesc in modul cel mai categoric ca nimic nu este mai daunator ca deznadejdea (...) Nici ceea ce se intampla in jur nu trebuie sa-l descurajeze pe om. In pofida aparentelor, sunt atatea lucruri minunate in jur, atatea momente traite in mod adevarat in apropiere de noi. Este necesar putin efort, putin curaj, putina onestitate pentru a sesiza frumusetea din sufletul multor oameni, frumusetea traite ca rugaciune, verticalitate, putere de jertfa. Aceste persoane, chiar daca nu sunt prea multe la numar, constituie Romania cea reala, Biserica cea adevarata pe care nimic nu le poate distruge.

Dreptslavitori crestini,

De sarbatoarea Nasterii Domnului, Biserica adreseaza cuvânt de binecuvantare, mesaj de imbarbatare, indemn de nadejde catre toti fiii si fiicele ei, catre intreaga lume. Biserica indeamna lumea sa se apropie de marea taina a venirii lui Dumnezeu printre oameni, a coborarii Lui la oameni, in oameni si pentru oameni. Suflete si inima, spune cantarea Bisericii, gatiti-va cu bucurie si cu toata frica. (...) Ramanand intemeiati in credinta,

intariti si neclintiti de la nadejdea Evangheliei, crestinii sunt chemati sa traiasca in duhul Scripturii si sa-L marturiseasca pe Hristos, Cel nascut la Betleem, mort si inviat pentru mantuirea lumii. Marturisirea lui Hristos implica o viata personala de rugaciune, post si spirit de jertfa. A fi marturisitor al lui Hristos inseamna viata curata de familie, implicare responsabila in societate si onestitate in relatia cu celalalt. Sarbatoarea Nasterii Domnului este moment potrivit pentru o constientizare mai vie a demnitatii de crestin, a identitatii de roman, a calitatii de om. Acestea toate se arata atat in marturisirea credintei celei adevarate, cat si intr-o atitudine corespunzatoare fata de ceea ce se intampla in jur.

Rog pe Dumnezeu, Cel nascut dupa trup in Pestera Betleemului, sa aiba pe fiecare in parte si pe toti laolalta in binecuvantarea, iubirea si iertarea Sa cea milostiva. Sa aveti cu totii parte de clipe frumoase, clipe adanci, clipe adevarate in rastimpul dintre sarbatorile Nasterii si Botezului Domnului, clipe care, apoi, sa se prelungeasca in tot anul care vine. Zilele anului 2010 de la Nasterea lui Hristos sa fie impodobite cu mai multa curatenie sufleteasca, mai multi prunci nascuti in familii, mai multa intelegere intre romani, mai multa pace in lume.

Cu inima de parinte duhovnicesc si frate intru Hristos, imbratisez cu dragoste sfanta pe fiecare, rostind cuvânt de colindator: Hristos Se naste, slaviti-L! / Hristos din ceruri, intampinati-L! / Hristos pe pamant, inaltati-va!.../ Sarbatori sfinte si pline de bucurie!

† Teofan

Prin harul lui Dumnezeu

Arhiepiscop al Iasilor si Mitropolit al Moldovei si Bucovinei